

Възлюбени,

Какво може да бъде по-приятно от гледката, която представлява от себе си пролетното поле, изпъстрено с разнообразни цветя? Минувачите неволно се спират, поразени от разнообразни впечатления: очите не могат достатъчно да се налюбуват на красотата, обонянието не може да се наслади на чудното благоухание. Тук блестят рози със своята красота, там - лилии, съперничащи на розите, цъфтят теменужки, сякаш царска багреница. Какво разнообразие, каква дивна пъстрота в това море от цветове! Как от всички страни поражавя пътника красотата на гледката и ароматичният мирис, сливайки се в едно общо впечатление на чудно наслаждение! Ето с такова удоволствие приеми и тоя мой труд, благодатно и вярно чедо Софроние! В него ти ще намериш добродетели на свети мъже, просияли в наше време, насадени по думите на Псалмопевеца, до водните извори, Макар всички те да са еднакво боголюбезни, обаче един е повече украсен с някаква особена добродетел, друг - с друга. Оттук - духовната им красота и благолепие. Откъсвайки от цветята на неувяхващите полета (духовните полета) най-хубавите, аз сплетох за теб венец и ти го поднасям, най-вярно чедо, а чрез тебе - на всички. Поради тази причина нарекох този труд "Полета" - "Духовни полета": всеки да може да намери в него духовно наслаждение, благоухание и полза. За добродетелния живот и нравственото усъвършенствуване способствува не само размишлението за божествените неща, истинската вяра и твърдостта в нея, но също и описанието на светия живот на други. Затова, за допълнение на твоята любов към мене, чедо, аз предприех този труд, като направих възможното най-пълно и вярно събиране на цветовете: подобно на мъдра пчела описох, избирайки особено душеспасителните подвизи на отците. И така, започвам своето повествование.

